

086540665

101 KØBENHAVNS
KOMMUNES
BIBLIOTEKER

P. E. S.

Sforblade.

1862

RHB

KJØBENHAVNS
RAADHUS
BIBLIOTHEK

EXLI * BRIS

Billeder

eller

Billeder fra Dyrehaven.

Af

P. C. Solm
r

Kjøbenhavn.

Trykt hos H. C. Nissen.

1862.

104
Kunst

Bilder in Tuschman

18

18

15899

Erst bei G. W. W. W.

1888

Naar disse Blade tolker Sommerlyst,
Saa minder Julen hvert et kjærligt Bryst
Om al den Fryd, som Barnehjertet rummer,
Dg bringer villig Trost i Livets Kummer.
Dg see, paa dette Bud steg atter frem
Undseelig, blye, de muntre Sommerblade;
De boied' sig mod Armod's kolde Hjem,
For der paany at gjøre Hjerter glade.
Saa flyv da ud paa Haabets lette Vinge:
Sid I maae mange Hjerter Glæden bringe!

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher due to the quality of the scan and the nature of the bleed-through.

En Dyrehavsvogn paa Strandveien.

Passagererne synge.

Mel. Med Foden paa Raffen.

1. del

* Hei, lystig fra Staden

Med Glæde vi fløi,

Fra Brimlen paa Gaden,

Fra Laage og Støi ;

Nu vinker os atter fra sængslende Muur,

Sanct Hansdag, din Lyst i den frie Natur.

Naar Sommeren gløder

Dg Fuglene slaaer,

Hverandre vi møder,

Hvor Kronhjorten gaaer ;

Med Bigen os vinker fra sængslende Muur,

Sanct Hansdag, din Lyst i den frie Natur.

Dg Værten slaaer Triller

Dg gier sin Concert ;

Bort, bort nu med Grillen,

Den Fryd os har lært,

Hvad rager os Sorgen, her ta'er vi paa Skidt,

Sanct Hansdag, din Lyst har vi Alle jo frit.

Hvad nytted os Blomsten,

Naar ei vi den brød?

Hvad nytted os Dufsten,

Naar ei vi den nød?

Hvad nytted os Pigen, naar kun med et Suf

Vi saae i vor Dyrehavs Fryd huer var smuk?

Hei, lystig fra Staden

Med Glæde vi floi,

Fra Brimlen paa Gaden,

Fra Taage og Stoi;

Nu vinker os atter fra sængslende Muur,

Sanct Hansdag, din Lyst i den frie Natur!

Lynges ind i Byen

En Mand.

Mutter! Seer du hist, om jeg ei feiler,

Er det Hamlet der som seiler.

Konen.

Om det Hamlet er, jeg ei kan skjonne.

Fatter, husk paa Raffen i det Grønne.

Datteren.

Ihi bag Skovens Hang, hvor Løvet skygge,

Kjærligheds og Glædens Engle bygge.

Manden.

O, hold Mund med denne kjælne Tuden,

Ellers bliver jeg sgu gal i Snuden,

Hvad har Kjærligheden vel at gjøre

Med, at vi til Skoven fjøre.

En Herre (hvissende).

Kjære Pige, Deres Fader er vist haard.

Datteren.

Han mit Hjertes Tilstand ei forstaaer.

Herren.

Seg forstaaer den, men det er dog vigtig,

At man her er lidt forsigtig,

Datteren.

Ja, og — — — — Af!

Herren.

Sød er Elfsøvs Lak.

En Fernkræmmer.

Det tegner til vi faaer et frugtbart Aar,

Thi see engang, hvor Alting deiligt staaer.

En Jøde.

Af ja, min gode Mand, den Ting er rigtig,

At passe paa i Tide er sgu vigtig,

Thi kan man ikke fylde sine Lommer,

Naar Høsten kommer,

Man bliver vistnok for Profitten frie.

Fernkræmmeren.

Det lugter stærkt af Kornpugerie.

Datteren (hvissende).

I Aften, Kjære, huff —

Herren.

Hold Rudff.

2. Aft. X Paa Batten.

Bum bum, ting ting ting,
 Kom og kjør i susende Ring!
 Hesten er rede, o sid nu kun op,
 Snart gaaer det fremad i Trav og Gallop.
 Styv og seil,
 Seil paanye
 Hvit mod de grønnende Blade i Skye;
 Botten endnu spiller lystig paa Batten,
 Sackel ta'er friskvæt sin Mester i Matten;
 Lirendrei-Kasser,
 Kasse Bajadsjer,
 Smaa Perspektiver,
 Skydninge Skiver,
 Kløgtige Hjerner,
 Sandfiger-Stjerner.
 Hunde, som dandsjer,
 Piger, som svandsjer,
 Lykketrit,
 Keglespil,
 Røg og Smøg,
 Skrig og Støi:
 Alt kan I see her for Ingenting; —
 Bum bum, ting ting ting!

Synges paa Batten

X En Syngemand.

Værsgo, mine Herrer og Damer, stig ind,
Nu gaaer snart Ballonen som Sngenting.
De skal ei betænke Dem, har De det kjær,
Thi magelig er det de Fiirskillig værd.

Ligebeds

Et lystigt Selskab

kommende ud fra Dandsesalonen; de synge til Tact
efter Musikken til Mel. "Dansen har Seier vundet."

Lystig med Subeltoner, med lette Spring
Svæver de raske Piger omkring, omkring,
Flygtig er Livets Timer, grib Glædens Krands,
Lykken vi ene finder ved Dands, ved Dands.

Seer du ham hist med Satten den graa, den graa,
Hvor han til Pigen hvister, pas paa, pas paa;
Liftig er Amors Mærker, med Blomsterkrands
Binder han Hjerter sammen ved Dands, ved Dands.

Han der, som med den tykke nu feier frem,
Han elsker den Slags Piger, han kjender dem,
O, hvor den Glut hun stonner ved Lysets Glæds,
Vær dog lidt meer forsigtig ved Dands, ved Dands.

See, hvilken lille Rapper, hun hopper let,
Hun har da faaet en Herre med sort Kastjet,
Og om dens Pul sig vinder en kornblaa Krands,
hør, hvor de begge synger til Dands, til Dands.

Livet er ikkun flygtigt, grib i dets Fart
 Blomsten, som Glædens Stund har dig aabenbart;
 Snart ligger paa din Kiste en salmet Krands,
 Nyd Livet, mens du kan det, ved Dands, ved Dands.

X Et Par Matroser.

Den Ene.

Her er ei saamegen Ejev, som i gamle Dage.

Den Anden.

Tivoli at røve den har gjort sig Umage.

Den Første.

Lad ham kun ta'e sig iagt, det ei varer længe,
 At han selv med alt sit Spræl, kan til Naade
 trænge,

Dg da kommer nok igjen Baffen udi Bælten,
 Der er nok at pryde den med Godtsfolk fra Felten.

Wanden med de dandsende Hunde.

Hop hop hop,
 Baade ned og op,
 Paa min lette Taae
 Kan jeg dristig staae.
 Vov vov vov,
 I den lyse Skov
 Under Bøgetelt
 Spiller raff jeg Helt,

Hop hop hop,
 Baade ned og op,
 Med en smuk Frisur
 Og en stolt Figur,
 Nok saa net
 Efter Klokket,
 Til Musikkens Tact
 Kan jeg holde Vagt.
 En, To, Tre,
 Vil De nu kun see,
 Høire om med Sving
 Og med faste Spring,
 Fæld Gevær,
 Staa for Hug og Sværd,
 Slut Carreen tæt,
 Gaaer det ikke net.
 Hop hop hop,
 Baade ned og op,
 Paa min lette Taae
 Kan jeg dristig staae.

Ligeledes

Mester Sackels Sjællebod.

Publicum er forsamlet derom.

Sackel træder frem og siger:

Undskyldning jeg har til hver Dame og Herre,
 At et lille Dphold der bliver desværre,

Men det vil kun vare et lille Secundt,
 Thi Mester har faaet saa forstrækkelig ondt,
 Dog Mutter maaskee sig har blandet i Legen.

(En Stemme nedenunder.)

Kom Sackel din Slynge herned og vend Stegen.

Sackel (til Publikum).

Na nu kan jeg mærke, at Mester er rask,
 Nu kommer snart Spillet og Mesters Krabast.

(Et Dieblif efter spilles den sædvanlige Comedie.)

Blandt Tilskuerne.

En Mand til sine Børn.

Kom, lad os gaae, her er intet at see.

Konen.

Det er dog noget, hvoraf man kan lee.

Børnene.

Fatter, saa bliv, det ei varer saa længe,
 Sackel kan nok til en Fiirskilling trænge.

Manden (vendende sig om).

Nei tak, min Fiirskilling meer jeg har kjær,
 End som en Tosse at offre den her.

Manden (med Talerkenen).

Damer og Herrer! o, bliv ikke bange,
 Jeg har endnu ikke faaet formange.

En Bondemand med Familie.

Her er en Skilling for Børn og for Konen,
 Det er til Deling dog lidt for Personen.

Manden (med Tøllerkenen).

Nei, kjøndt man veed, vi vil gjerne ha'e Penge,
 I kan langt mere end vi dertil trænge;
 Thi hvis jeg tog eders kostbare Skat,
 Sov I maaskee ikke rolig i Nat.

(Almindelig Latter af de Omkringstaaende.)

3000 + To fattige Smaa piger

staaer og synger ved en Lirekasse, til Melodien:

„Herz, mein Herz, warum so traurig.“

Naar den lyse Sol oprinder
 Over Nattens dunkle Blaae,
 Straaler den paa Barnefinder
 Blege som det gule Straae.

Engang, før vor Glæde døde,
 Før vi kjendte Nød og Savn,
 Da var ogsaa disse røde,
 I en Faders, Moders Favn.

Lidlig, al, i Dødens Kiste
 Bære de vor Fader hen,
 Og med Sorg vor Sjæl forliste
 BARNETS bedste fuldtroe Ven.

Og da Sygdoms Landeplage
 Drog udover Land og Hav,
 Sad vi taarefuld tilbage
 Paa vor elskte Moders Grav.

Ud i Verden maa vi atter,
 At, den er saa riig paa Nød;
 Ingen meer vor Længsel fatter,
 Den, som kjendte den, er død.

Ruffasfemanden.

Ha n raaber til Publikum:

Her seer de London, som ligger ved Themsen,
 I Solbelysning (man nær havde glemt den.)
 Saa kommer Rom, der hvor Paven regjerer,
 Dg hvor de franske Soldater huserer.
 Saa kommer Griffensfeldt, fængslet alene,
 Dg hist Napoleon paa St. Helene.
 Ludvig den Sextende, som de erindre,
 Blev af de Franske et Hoved gjort mindre.
 Fredrik den Store og Biethen som Benner,
 Carl den Tolvte som Fange i Bender,
 Kockebue, Sand og en stor Mængde Scener,
 Som til et Hele sig herlig forener.
 Naar de har seet det fra først og tilfids,
 Er de langt klog're end før det er vist.

(Mange seer i Kassen).

✕ Promenaden paa Baffen.

En ung Herre møder en Anden.

Den Første.

God Dag, det er saa længe siden
Vi saaes, — hvordan fordrives Tiden?

Den Anden.

Du, jeg har det engang lovet,
Og nu for Alvor mig forlovet.

Den Første.

Hvad! da vel ei med Frøken A.,
Som boer ei meget langt herfra,
Og ligger i den gamle Ronne
Paa Landet ude i det Grønne.

Den Anden.

Sa vist!

Den Første.

Men, Ven! hvor var dit Syn!

Den Anden.

Sa Tingen var —

En Mand bagved.

Hun havde Gryn!

Et Par Tjenestepiger.

Den Tne.

Saae du da ikke ham derhenne
Med Frakken og den høie Hat?

Jeg kunde strax din Snedker kjende,
Han vil igjen dig have sat.

Den Anden.

Nei tak, det skal jeg ikke mene,
Jeg har nu mig en anden Gen.

Den Første.

Du vil da ikke dig forene
Med Smeden med de skjæve Been.

Den Anden.

Jovist! lad du hans Been kun være,
Han er en Mand, som Alle ære.

Den Første.

Ja Gudbevar's, den Ting er klar,
Men saa jeg selv din Snedker taer.

Den Anden.

Na, vær saa god, geneer dig ei.

Den Første.

Nei, derfor gaaer jeg nu min Bei.

(De skilles ad.)

Et Par unge Damer i Forbigaaende.

Den Ene.

God Dag, søde Clara, hvor Veiret er rart.

Den Anden.

Jovist, huff nu paa at besøge mig snart.

Nationale Sangere i et Bøværtningstelt.

Publicum forlange høirostet en Fædrelandsfang;
de synge:

I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme,
Det saae min Barndoms skønne Blomstermai,
Kan Barnet vel sin Moders Minde glemme,
Dg vinde Hjertets Fred paa fremmed Bei.
Du gyldensnylte Strand,
Hvor først min Bugge gynged,
Dg som med Moderarm mig huldt omflynge,
Aandsfriske Nord, du er mit Fædreland!

Hvor Snekken ploier Havets dybe Bølger
Dg henter Guds og Guld fra sjerne Kyst,
Hvor Fisses Brimmel sig i Voven følger,
Dg bringer Næring til en gylden Høst,
Som Sundheds klare Vand,
Du ikke staaer bestøvet,
Men bruser hjætt og frit, til Kræfter øved,
Aandsfriske etc.

I Bøgestovens Ly staaer hvide Telte,
Der spire Minder blaae ved Bækkens Bred,
Paa Mark og Bang gaaer Vt af gamle Helte,
Med lyse Haar og gammel Trofasthed;
Glad ved sin jevne Stand
Den danske Bonde dyrker
Sin Fædrejord, hvis Frugt hans Sundhed styrker.
Aandsfriske etc.

Engang i Tiden var du stor og mægtig,
 Og eied Kroners Guld, som ikkun Faae,
 Nu er ei meer din Stemme stærk og vægtig,
 Man kalder dig den lille blandt de Smaae.
 Dog, elste Fosterland!
 I dine Sonner eier
 Du Kraft til Daad, og Mod til Kamp og Geier.
 Aandsfriske etc.

Hvor Kunst og Snille søges trindt paa Jorden,
 Din Hæder straaler dobbelt skjon og reen,
 Hvo kjender ei **Thorvalds** Bedrift i Norden
 Og **Adams** Sang fra Oldtids mosgraae Steen;
 End **Syhos** De og Strand
 Det stolte Hav omværner,
 Hvor Aanden tyded Himlens lyse Stjerner.
 Aandsfriske etc.

Dg naar mod Nord det atter vældigt kuler,
 Dg Fjender storme mod vor Grændsebold,
 Vi heise Dannebrog som engang **Juuler**,
 Dg sprænger Morkets List som **Jordenskjold**.
 Med Fredens milde Haand
 I Dalens Skjød belonner,
 Trofaste Moder sine danske Sonner.
 Aandsfriske etc.

Gud lad dig stande gjennem Tiden længe
 Med Kraft og Vre ubi Strid og Fred,
 Med Skov til Snekker og med Guld paa Bænge,
 Hvor Hjerter banke, riig paa Kjærlighed.

Hver Alder og hver Stand
 I Fred sin Lykke smage,
 Og værn det Stov, du engang skal modtage.
 Landsfriske etc.

(Almindelig Bravo.)

En gammel blind Spillemand

gnider paa Fiolen og synger:

Her har jeg fiddet saamangt et Aar,
 Krum blev min Ryg og graat mit Haar;
 Nu har jeg sjunget saa mangen Gang,
 Snart vil jeg synge min Aftedsfang.

Engang min Stemme havde Klang,
 Da sprang jeg glad i Stov og Bang,
 Rappedes selv med Fuglens Røst —
 Nu er kun svagt det gamle Bryst.

Nu er Fiolens Strænge graae,
 Sngen vil høre meer derpaa;
 Nu er forsvunden Ungdomsfind,
 Nu er jeg gammel, svag og blind.

Engang, da var her Liv og Lyst,
 Da vandt jeg mangen gylden Høst;
 Nu kun en enkelt Vandrer gaaer
 Forbi den Gam'les sølvgraa Haar.

Naar jeg er slumret hen i Fred,
 Læg saa Fiolen hos mig ned;

Plant som et Kors min gamle Stav,
 Og lad den stande ved min Grav.

En Matros

kaster Benge i Spillemandens Hat.

Den Sang var sørgelig, kom gamle Fa'er,
 Tag hvad tilovers jeg af Lasten har,
 Det er kun lidt, men Smuler er og Brød
 For den, som gammel er og lider Nød.

S p i l l e m a n d e n.

Guds Fred og tusind Tak for hvad I giver.

M a t r o s e n.

Her er min Flaske, tag Jer saa en Hiber,
 Og forslaa Sorgen, den dog nytter ikke,
 Jeg tidt forslaaer den ved at drikke,
 Jeg er Matros paa Skibets brune Planker,
 Paa Dybet tidt jeg hørte Hajen banke,
 Og Stormen synge paa sin raske Gang,
 En anden Vise end I før mig sang.
 Om jeg saa gammel blive skal som Eder,
 Hvad eller Havets Bund mit Leie reder,
 Det veed ei jeg, men la'er vor Herre raade.

S p i l l e m a n d e n.

Sa, han er idel Kjærlighed og Naade.

~~En~~ **En Dm i Træet,**

hvor den gamle Jøde har sjunget.

Dit dit, dit dit,

Dit dit, dit dit,

Ha ha, Ha ha,

Ich bin der Doctor, ja

Ja ja, Ja ja,

Für Gigt und Podagra

Bin ich der Doctor ja.

Hør I, at jeg kan sjunge,

Det er dog ikke sært,

Jeg har en fiffig Tunge

Dg mig har Jøden lært.

Her har jeg jo min Bolig,

See kun lidt til mig ind,

Med Armod vel fortrolig,

Men dog med noisomt Sind.

Dit dit, dit dit

Dit dit, dit dit.

Nu længer ei han sidder

Dg ryster sin Paryk

Med Pennen Strængen guider

Dg raaber: Tit tit, tit,

Nu er jeg i hans Plads

Til Lyst og munter Spas,

Tit tit, du fine Flok

Gaa ei saa strunk forbi,
 Du brune Pigelof
 Med Rosenknopper i.

Dit dit

Dit dit.

Kirsten Wiils Kilde.

En Dame.

Kjelige Væld.

En Herre.

Sødeste Sjæl!

Damen.

Maanen staaer op, see den blinker bag Skoven.
 Fuglene drømme paa Grenen foroven,
 Dybt udi Lunden alt Natvinden hvister.

Herren.

Nei, det er kun en Skovshoved Fisser.

Damen.

Græsset er blødt som den svulmende Hynde.

Herren.

Pigen er smuk, fuld af Kjærligheds Bnde.

Tag dette Glas, det har Kjærligheds Magt.

Det har jeg lavet af bedste Extract.

Damen.

Staal for den Magt, som kan Hjerterne binde.

Staal for hver Hyrde og for hver Hyrdinde.

Staal for den Nectar som Guderne skænker,
 Og som med Fryd paa hver dødelig tænker.

Herren.

Staal denne Time, med saligste Lyst.

Rom til mit —

Damen.

— — — — Rom til mit Bryst.

Herren.

Hvad er det vel for en Skikkelse der,

Som jeg hist skimter bag Skovens Træer.

Kirsten Viil kommer fra Skoven, træder hen
 til Kilden og siger:

Sølverklare, blanke Strøm!

Du, som gennem Jordens Bølger,

Her min Barndoms sagre Drøm

Sig i Skovens Skygge dølger,

Mange Slægter saae du end,

Mange skal maaskee du ssee,

Som vil vandre til dig hen

Under Lovets grønne Bue

Som et helligt Hvilested,

Mange vil som jeg her dvæle,

Og maaskee med Kjærlighed

Frisse op mit Estermåle.

(Hun kaster Blomster i Vandet.)

Bug dem let du Sølværm!
 Det er Søstre, du har pleied,
 Tryk dem sagte til din Barm,
 Det er Skjønhed du har eied,
 Syng igjen, du lille Fugl,
 Syng i denne Aften silde,
 Fra dit høie Sommerfjul,
 Over Kirstens gamle Kilde.

(En Taare falder i Strømmen.)

En Fuglestemme.

Qvidevit!

Qvidevit!

Hør min Sang før jeg sover
 Over Dalkildens Bover
 Mellem Stammerne ranke
 Imod Maanen den blanke,
 See, hvor Skovnymphen svæver,
 See, hvor Blomsterne hæver,
 Føl, hvor Bindene skjælve
 Over speilklare Elve
 Og fra grønnende Gitter
 Skovens Smaafugle titter,
 Hilser Dal = Nymphens Stat,
 Qvidevit og Godnat og Godnat.

Herren.

Det er dog stræffelig, at man saa silde
 Ei kan faae Ro her ved denne Kilde.

D a m e n.

Kom lad os gaae, thi Maanen fra oven
Lys'er vel nok paa vor Bei gjennem Skoven.

(De gaae.)

4 Akt

Et muntert Selskab ved et Telt.

E n M a n d.

✕ Har I fyldt Glasset.

E n A n d e n.

Ja, her er Glædes Compasset.

K o n e n.

Er den tilpas.

M a n d e n.

Den er som Guddommens Nectar i Glas.
Kom, lad os drikke din Staal, Kirsten Piiil.

Hele Selskabet.

Staal Kirsten Piiil. ✕

M a n d e n.

Tænd nu Cigarerne og saa en Sang,
Som har Fynd og Klang.

(De synge til Mel. "Igaar jeg fik min Trøie").

Hei lystig med Mustetten

Dg Huen lidt paa Kant,

Med vores Sag er Retten,

Det sa'e vor Commandant;

Vor Fane blødrød vaier,

Den kalder: frem, kun frem!

Den vinker os til Seier
 For Danmarks Moderhjem.
 Vi skal med Bangeneten
 Med Hurraraab i Sky,
 Gav Tydskfen paa Planeten
 Til Hevn for Olaf Rye.

Da Striden var til Ende
 Med Stud og Stik og Slag,
 Dg Fjenden maatte rende
 Dg vise os sin Bag,
 Da blev et stort Spektakel,
 Man slængte Spyd og Sværd,
 Dg det var et Mirakel
 De ei undløb Enhver,
 Thi trak vi efter Kampen
 Med Sang og munter Vitz
 Hans Skjts igjennem Dampen
 Ind med til Frederitz.

B æ r t e n afbrydende:

* Mine Herrer, Kloffen Lov er slagen.

Hele Selskabet.

Nu, hvad kommer det os ved?

B æ r t e n.

Nei, men Politiet, det er Sagen!

Hvis De ei vil komme i Fortræd.

M a n d e n.

O, De skal s'gu ikke være bange,

Til at gaae er Kloffen ei formange.

Mutter, hæld os Punschen paa en Flaske.

Hele Selskabet.

Dg med Sang vi til Slufester tradsfe. ✕

(De bryder op.)

En N a t a a n d.

Naa, Gudskeelov, saa gif de da.

Den Støi og Skrigen er ei at udholde.

Det Sted, hvor Mattens Aander kommer fra,

Kan mangengang lidt Skrupler Gen forvolde.

Desuden, da den Tid dog er saa kort,

Da man i Sommernatten her kan vandre,

Dg som Minuttet flygtigt svinder bort,

Hvad maafsee langt dog være kan for andre.

(Svævende mellem Træerne.)

See her, see her, der ligger jo et Brev

Paa Jorden hist, hvor Selskabet var leiret,

Dg om jeg læser, hvad deri man skrev,

Ei førstegang Nysgjerrighed har seiret.

Det er dog pønt af mig, en Mattens Aand,

At kjende, hvad Støvsfabningen besjæler.

(Abner Brevet.)

Dg naar jeg bryder det beseglte Baand,

Jeg troer dog ikke derfor, at jeg stjæler.

(Læser.)

„Imorgen Aften Kloffen Ni

„Du, Ludvig, Hjertenskjære!

„Bær da parat paa vante Sti,

„Din Pige der skal være.

„O høie Fryd! o søde Lyst!

„Da skal jeg hvile ved dit Bryst.

„Huff, søde Ven, paa vante Stie

„Og Kloffen Ni." (Luffer Brevet.)

Det var dog meget Lidt jeg fik at vide:

Paa vante Sti og Kloffen Ni.

Saa meget siger det ialfald dog,

Hold Næsen smukt derfra, om du er klog.

(Svæver bort.)

En Lygtemand.

Fyt, fyt, hvor jeg lyser,

Snart ingen meer gyser

Paa vildsomme Sti;

Naar man gaaer mig forbi,

Man siger af Dunster

Bestaaer mine Kunster;

Men alligevel

Bil Ingen mig glæde, jeg glæder mig selv.

(hopper)

Fante Fante fififi

Over Høi og Tue,

Starnbasse, Brumlebie,

Kan du vel mig stue

Over Kors paa Gravens Steen,

Hop til lystigt Møde.
 Fante Fante fiffi
 Hop saa med de Døde,
 Ellepige, Mosemand,
 Dands med mig paa Gravens Rand.
 Rald paa Skovens Ugle
 Fra den mørke Kule.
 Huhuhu, fifi, fasa.
 Veed I vel, hvor jeg kom fra,
 Ugle kan du tude,
 Men er Lygten ude.

(forsvinder.)

< Hjemreisen.

En Bogn med Passagerer.

De synge:

Sanct Hansdag er Glædens og Midsommersfest,
 Dg derfor til Rilden vi droge,
 Vi sang og vi drak som vi vel kunde bedst,
 Dg alle til Søren vi sloge,
 Dg ændsed vi Brødet, som hjemme os bandt,
 Da var vi jo Narre og Tjoge.

I Gynge vi gik og til Ringen vi stak,
 En Hopsa vi fik i det Gronne,
 Dg modig paa Flasterne Halsen vi brak,
 Dg sjasede med vore Skjonne.
 Vi sang til din Priis, blanke Mø, Kirsten Piil,
 Thi riig du med Glæder os lønne.

Vor Kudsft han skal leve, han hjerte os godt,
 Det var hvad vi jo havde ventet,
 Han aad og han drak og han levede flot
 Og tidligt imorges os hented.
 Nu hjer han os hjem i et Perlehumør,
 Thi Dagen sig herlig forrented.

E n M a n d.

Jeg har været i Dyrehaven,
 Jeg kan komme der igjen,
 Jeg har faaet lidt Godt i Maben,
 Notabene af min Ven.

Lo unge Piger.

Der boede en Konge i Leire,
 Heel trofast til sin Grav.

M a n d e n afbrydende.

Tralala, jeg er ham hulb,
 Tralala, thi jeg er fuld.

Almindelig Latter og Alle synge i Chor:

Tralala, jeg er ham hulb,
 tralala, thi jeg er fuld.

Under vedvarende Munterhed naaer man Hjemmet.

Synges med en Pige

* Ved Sadedøren.

Bægteren.

Godmorgen og Velkommen hjem,
 Hvorledes har De moret dem.

Alle.

Udmærket godt —

En Mand.

Kun en Ting var,
 Hvorover jeg at klage har,

Alle.

Nu hvad er det.

Manden.

O, det er haardt,
 At mindes Dagen var saa kort.

En Anden.

Man stundom til lidt Længde trænger,
 Men saadan kort er aldrig længer.

Den Første.

Ja vist, det er en afgjort Sag.

Alle i Munden paa hinanden.

Godnat, Godnat, Tak for idag.

(Hele Selskabet adskilles og Dyrehavsspøgen ender).

*sigledes**Samlit af**Ole Ravn*